

τοῦ βίου· καὶ τούτου τὴν σφραγίδα ἐτύπουν εἰς τοὺς τραγικοὺς αὐτῶν ἥρωας.

Γ'. Ἐν ᾧ χρόνῳ ἐτελειοποιήθησαν τὰ γράμματα παρὰ Ῥωμαίοις, εἶχε μὲν συναναπτυχθῆ μετὰ τῆς πρὸς αὐτὰ τάσεως τὸ φιλοθέαμον εἰς ἄκρον παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ πρὸς τὴν ποίησιν εὐαισθησία. Ἐν τοῖς θριάμβοις αὐτῶν, ἐν τοῖς μονομαχικοῖς ἀγῶσι, ἐν ταῖς θηριομαχίαις καὶ ἀνθρωποθηριομαχίαις προὔβαλλοντο εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ πάντα τὰ τοῦ κόσμου τιμαλφῆ, πάντα τὰ σπάνια ξένων κλιμάτων, καὶ ἐκορέ· νυτο αὐτὸ τὸ ὄμμα ἐκ τῶν βιαιοτάτων αἱματηρῶν σκηνῶν. Εἰς τοιαῦτα λοιπὸν ἀποσιδηρωθέντα νεῦρα τί ἴσχυον οἱ λεπτότατοι βαθμοὶ τοῦ τραγικοῦ πάθους; Ἦθελεν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν ἤθελεν ἀποπειραθῆ τις διὰ τῆς σφαγῆς ἐνὸς ἀλέκτορος νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον εἰς ἓνα παχὺν μακελλέα, ὅστις ἐφόνευσε διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ μυριάδας βροῶν καὶ βουβάλων.

† ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μ' ἀρέσει μέσ' στὴν ἄβυσσο τοῦ μαύρου τοῦ ματιοῦ σου
νὰ βλέπω τὸ κυμάτισμα, Κυρά, τοῦ λογιμοῦ σου
καὶ νὰ ξανοίγω, Οὐράνω μου, μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι
ποῦ πλημμυρεῖ τὴν κόρη σου, τὸ φλογερὸν τὸν Ἄδη
πῶκαφε ἀμέτρητες καρδιές. Μ' ἀγάπη σέ θεωροῦσα
κ' ἐκεῖ ποῦ παραμόνευα, κ' ἐκεῖ ποῦ καρτεροῦσα
μὴν ἀπὸ κείνη τῆ νυχτιὰ προβάλῃ καμμιά ἀχτίδα,
βαθειά - βαθειά, κατάβαθα μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα
ἀπελπισμένη μιὰ ψυχὴ στὸ μελανό σου κῦμα
νὰ παραδέρῃ ἀνήσυχη σὰ ζωντανὸς στὸ μνήμα,
κι' ὅταν ἐζήτησα νὰ ἰδῶ ποῖός πνίγεται, Κυρά μου,
στὸν κάτω κόσμο, ἐγνώρισα μὲ τρόπο τῆ θωριά μου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΤΗΣ